

HARLEQUIN®

King

KATHERINE
GARBERA

VÕRGUTATUD
VASTANE

045
APRILL

Katherine Garbera
SEDUCING HIS OPPOSITION
2011

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Mari Kolk
Korrektor Inna Viires

© 2011 by Katherine Garbera
© 2012 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

E04239812
ISBN 978-9949-25-207-7

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja e-raamatud www.ebooks.ee

Esimene peatükk

Justin Stern peatas oma Porsche 911 Miami-Dade'i maakonna linnaplaneerimisameti parklas. Juristi ja Luna Azuli kaasomanikuna oli tal alatasa kiire, aga see meeldis talle. Vastupidiselt nooremale vennale Nate'ile, kes igal õhtul pidutses ja publiku tähelepanu klubil hoidis, eelistas Justin varjuda mugava kabinetiga seinte vahele. Ta oli kõvasti tööd teinud, et Luna Azuli käsi käiks rahalises mõttes just nii hästi, nagu see parasjagu käis, ja oli kindlalt otsustanud seisu veelgi parandada.

Just seepärast ta täna siin oligi – kindlustamas, et klubi tulevik ei sõltuks ainult ööklubi klientuurist. Ta oli tahtnud osta ära kaubanduskeskuse, mis oli alla käinud ja vajab hädasti remonti. Ta oli tehingu tausta uurinud ja leidnud, et sama keskus oli ka kümme aastat tagasi omanikku vahetanud, mis oli hoone jaoks olnud lõpu algus.

Justin oli vaimusilmas kujutlenud avarat hoonet restoranide ja poekestega, mis tooks piirkonda uue elu ning Luna Azulile uue sissetulekuallika. Täna tuli veel viimased paberid sisse anda ning siis võib laienemisplaanidega edasi liikuda.

Oli ilus kevadine hommik, aga maja poole kõndides ta seda justkui ei märganudki. Ta läks lifti asemel trepist üheistkümnendale korrusele, sest liftisõit ei olnud tema arvates efektiivne ajakasutus. Ta nägi rõõmuga, et peale tema oli

ooteruumis veel ainult kaks inimest. Ta võttis vastuvõtuletist numbri ja istus väga kena latiinost naise kõrvale.

Naisel olid tihedad juuksed, mis pehmete lainetena nägu ja õlgu ümbritsesid. Ta nahk oli veatu, oliivikarva jume muutis silmad näiliselt veel suuremaks. Huuled olid täidlased ja pruntis; Justin ei suutnud talt pilku pöörata, kuni naine tema suunas kulmu kergitas.

„Ma ei ole imelik,” ütles Justin häbelikult. „Sa oled imeilus.”

Naine punastas ja pööritas silmi. „Jajah. Seda ma usun.”

„Miks siis mitte?” küsis Justin end tema poole pöörates.

„Ma olen libekeelsete meestega harjunud,” vastas naine.

„Ma tunnen sellised kilomeetri kauguselt ära.”

„See, et ma komplimendi tegin, ei tähenda, et ma jama ajan,” ütles Justin. Naine oli tõesti kena ja talle meeldis ta hääle pehme kõla. Naine nägi väga maitsekas välja. Justin ei teadnud disaineritest või moest midagi, aga riided paistsid kenad – naiselikud. Esimest korda üle pika aja polnud tal ootamise vastu midagi.

„Ma kahtlustan, et võid olla väga veetlev, kui seda tahad,” arvas naine.

„Võimalik,” ütles Justin. „Aga tegelikult mitte. Ma olen tavaliselt üsna otsekohene.”

„Sa ei jäta just sellist muljet,” arvas naine.

„Aga olen küll,” ütles Justin. Ta ei teinud tühje sõnu – naine oligi imeilus. Ta oli mehe pilku püüdnud ja tähelepanu hajutanud. Kuid tal polnud selle vastu midagi – ja see oli üllatav. „Su silmad... on nii suured. Ma võiksin nendesse uppuda.”

„Sinu silmad on nii sinised nagu Fidži rannavesi.”

Justin naeris. „Ah et nii mu jutt siis sinu kõrvadele kõlabki?”

„Jah,” ütles naine naeratades. „Tegelikult ka, ma pole midagi erilist.”

Kuid oli – ja oli veel palju enamatki, aga naistega rääkimine polnud just Justini tugevaim külg. Juhatuse koosolekul või läbirääkimiste laua taga oli ta sõiduvees, aga silmast silma vestluses meeldiva tüdrukuga... seal sai tal mõistus otsa.

„Mis sind siia toob?” küsis ta ja raputas siis pead. „Linnaplaneerimine.”

„Linnaplaneerimine,” vastas naine samal ajal. „Olen siin selleks, et chitustluba vaidlustada.”

„Kas enda ettevõtte või kliendi nimel?” küsis ta, sest tahtis rohkem teada.

„Mu vanavanemad arvavad, et väljast tulnud ettevõtte tahab nende kinnistu osta ja selle suureks kommertsklubiks muuta. Ma ajan nende eest asju.”

„Nii et sa elad siis Miamis? Või elavad siin ainult su vanavanemad?”

„Terve mu pere elab siin,” ütles naine. „Ainult ma ise elan New Yorgis.”

„Ah nii. Nii et see oleks siis kaugsuhe,” arvas Justin.

Naine kergitas kulmu. „See suhe ei pruugi siit ooteruumist kaugemale minnagi.”

„Ma ei loobu nii kergelt,” ütles Justin.

„Väga hea. Üks meist peaks selle nimel võitlema,” ütles naine surmtõsiselt.

„Paistab, et see olen mina,” ütles Justin naeratades. Ta ei saanud sinna midagi parata. Miski selle naise juures lihtsalt pani ta naeratama.

Peenelt riides mees tuli leti juurde. „Number viisteist.”

Naine vaatas lipikut oma käes. „Mina.”

„Vaat kus vedas. Kas sa mulle oma numbri annad?”

Naine silus paksu juuksesalgu kõrva taha ja küünitaskäe kotti. „Siin on mu visiitkaart. Mobiilnumber on kõige all.”

„Ma helistan sulle,” ütles Justin.

„Ma loodan... mis su nimi on?”

„Justin,” ütles mees tõustes ja naiselt visiitkaarti sellele pilkugi heitmata vastu võttes. „Justin Stern. Ja kuidas ma sind võin kutsuda, kui kaunitar välja arvata?”

Naine vaikus hetkeks ja vaatas teda, säde silmis välgatamas. „Selena,” ütles ta. „Selena Gonzalez.”

Ta kõndis eemale ja Justin jälgis ta puusade iga õõtsutust. Ja siis jõudis nimi kohale. Gonzalez oli Tomase vinge juristi ja lapselapse nimi. Selena Gonzalez... pea nüüd hooгу; ta ihales juristi, kelle Tomas Gonzalez oli New Yorgist siia kutsunud, et ta plaanid kaubanduskeskusega maatasta teha.

See nüüd küll lahe ei olnud.

Kurat. Ta tahtis Selenale helistada. Ta ei kohanud just väga sageli naist, kes tema kummalisest huumorimeelest aru sai ja vastu nõökis. Aga nüüd... Teisalt, ta ju ei ela siin. Ta on Miamis kõige rohkem paar nädalat, mõtles Justin. See tähendab, et Selena on talle ideaalne naine.

Kas ta on peast põrunud? Selena on nurjamas plaane, mille nimel ta nii kõvasti tööd on teinud. Ja kui ta on veidigi nagu ta vanaisa, on ta kangekaelne ja keeldub mõistmast, et kui nad tahavad seda osa Calle Ochost elus hoida, peab tegema muutusi.

Selena Gonzalez lahkus linnaplaneerimise ametist kogu infoga, mida vajab, ja vaide koopia näpus. Kolme päeva tagune appikutse vanaisalt oli lasknud asjadel paista nii, nagu oleks üks suur paha kompanii tahtnud vanaisalt poekese käest võtta. Selle info järgi, mis ta nüüd kuulis... ühesõnaga, ta polnud milleski kindel.

Justin Stern oli tundunud huvitav ja pannud ta soovima, et mees oleks keegi võõras. Aga ta oli kuulnud piisavalt jutte sellest libekeelsest rikkurist, kes ta vanavanemaid jõuga välja trügida üritas, et teada – Justin pole selline Härra Täiuslik, nagu ooteruumis tundunud oli.

Kui Luna Azuli firmat saadaks tõesti edu ning vana kaubanduskeskus, kus asus ta vanavanemate äri, ärkaks uuele elule, muutuks nende naabruskond tundmatuseksi. Ta oli näinud Luna Azuli plaane – neil seisis peen ostukeskus, mis tooks piirkonda turiste. Ta vanavanemate Ladina-Ameerika toidukauplus ei teinud seda kuskilt otsast, aga selle asemele ei plaanitud ju ka kardetud ööklubi.

Koju sõites nautis ta Miami lopsakaid, troopilisi vaateid. Ta pere oli juba ammu tahtnud, et ta koju tagasi tuleks. Ta tunnistas endale, et kui juriidilise abi järele poleks olnud karjuvat vajadust, eiraks ta nende palveid ka praegu.

Miami... Miami rõhutas temas kõiki neid jooni, mida ta enda juures ei sallinud. Kui ta oli kodus, oli ta impulsiivne ja kirglik. Ja tegi rumalaid otsuseid – näiteks andis telefoni- numbri kenale võõrale ooteruumis.

Pärast seda, mis kümme aastat tagasi Rauliga oli juhtunud, oli ta kartnud koju naasta. Ta ei tahtnud minevikuga silmitsi seista ja kohtuda mälestustega, mis hiilisid kõikjal ta vanas kodus ja naabruskonnas. Kui ta vanavanemate maja ette auto parkis, hingas ta sügavalt sisse.

„Kas said ehitusloa vaidlustada?“ küsis vanaisa samal minutil, kui ta uksest sisse astus.

Vanaisa polnud ülearu pikk mees – ilmselt mitte pikem kui 180 sentimeetrit. Elu oli Tomas Gonzalezt hästi kohelnud ning seda oli näha ka kergelt ümarast keskkohast. Äri- asjades võis ta olla karm, aga perele oli tal alati varuks naeratus ning Selenale kallistus ja suudlus. Ühena viieteist- kümnest lapselapsest, kellest enamik elas kolme kvartali raa- diuses, oli Selena alati seda maja armastanud. Eriti pärast seda, kui ta vanemad üksteist aastat tagasi surid. Purjus juht oli õnnetuses mõlemad ta vanemad röövinud ning ta venna ja tema maailma üksinda jätnud. Vanavanemad olid appi tulnud, aga elu ei olnud enam kunagi endine.

„Sain, *abuelito*,“ ütles Selena. „Ja homme lähen ma Luna Azuli kontorisse ning räägin neile meie tingimustest, kui nad peaksid tahtma oma plaanidega edasi liikuda.“

Ta istus suure köögilaua taha. Köögis veetsid nad vana- vanemate juures viibides alati kõige enam aega. Vanaema oli teises toas ja vaatas telekat.

„Väga tore, *tata*. Ma ütlesin, et meil on sind vaja,” ütles vanaisa. *Tata* oli ta hellitusnimi – lihtsalt üks pisike ja armas kiindumusavaldus, mis pani Selena end eriliselt armastatuna tundma iga kord, kui vanaisa seda kasutas. „Need Sterni vennad mõtlevad, et nad võivad lihtsalt tulla ja kogu meie vara kokku osta, aga nad ei kuulu meie sekka.”

„*Abuelito*, Luna Azul on juba kümme aastat meie kogukonna osa olnud. Selle järgi, mis mulle linnaplaneerimise ametis räägiti, on nad meie kogukonna heaks palju teinud.”

Vanaisa heitis käed õhku.

„Mitte midagi, *tata* – midagi pole nad kogukonna heaks teinud!”

Selena naeris. Ta oli harjunud, et vanaisa on Little Havanat puudutavas kirglik ja isegi melodramaatiline. Vanaisa oli pärit kommunismieelselt Kuubalt, mis oli energiline ja loov ühiskond, ning sama meelestatuse oli ta maalt välja rännates endaga Miamisse toonud. Kuubast kõneles ta ikka veel hel-la kiindumusega. Seda Kuubat ei olnud enam olemas, aga lood sellest olid alati nauditavad.

„Mida sa naerad?” küsis vanaema, kes tuli kööki ning täitis tassi uuesti *espresso* ja suhkruga.

„Need Sterni vennad,” jätkas vanaisa. „Just Selena ongi see, keda vaja, et neile koht kätte näidata.”

Vanaema istus Selena kõrvale. Ta lõhnas kohvi ja gardeeniparfüümi järele, mida ta alati kasutanud oli. Vana naine pane käe Selena õlgade ümber. „Sa lubasid, et jääd suveni siia, *tata*. Kas saad selle ajaga kõik korda ajada?”

Selena kallistas vanaema vastu. „Kindlasti. Ma tahan tagada, et te sellest arendusest võimalikult palju kasu saaksite.”

„Väga hea. Me tahame, et pood oleks meie oma... nagu see ikka on olnud,” ütles vanaisa.

Selena tundis südames ängi, kui mõistis, et pood ei kuulunud enam neile tema süül. Nüüd olid nad ainult rentnikud kaubanduskeskuses, mida Sternid arendama hakata kavatsesid, aga kunagi oli pood kuulunud neile. Kuni Selena kõik pea peale keeras. Ta pidi selle neile heastama. „Ma kohtusin linnaplaneerimise ametis Justin Sterniga. Leppisin temaga kohtumise kokku,” kinnitas Selena vanavanematele.

„Väga hea,” ütles vanaema. „Ma lähen tagasi teleka ette. Kas sa jääd ööseks enda majja?”

„Ma ei ole veel otsustanud,” ütles Selena. Tal oli endiselt Miamis maja. Ta ei teadnud, kas ta tahab sinna tagasi minna ja üksi sinna jääda. Aga siia jääda polnud ka lahendus; pärast nii pikka aega üksi elamist oli tal vaja privaatsust. Selena kehtitas õlgu. „Mis kasu on majast, kui seda kunagi ei kasutata.”

„Ma saadan Maria sinna, et kõik oleks puhas ja sinu jaoks valmis,” ütles vanaema.

„Ei ole vaja,” arvas Selena. Vanavanemad hoolitsesid ta vana Florida maja eest, kui tema New Yorgis oli. See oli maja, kus nad koos Rauliga olid elanud, kui nad koos Miami ülikoolis õppisid. Seal oli palju mälestusi. „Ma võin ise ka koristada, kui vaja on,” ütles Selena.

„Ei. Me paneme kõik valmis. Sina keskendu Luna Azulile ja Justin Sternile,” otsustas vanaisa.

Selena raputas pead. „Ta on väga veetlev mees, *abuelita*. Kas oled temaga kohtunud?”

„Ei, aga *abuelito* on teda mitu korda näinud. Sulle tundus, et ta on salakaval, eks?” küsis vanaema abikaasa poole pöördudes.

„*Si*. Väga salakaval ja väga... ta jälgib inimesi ja teeb siis pakkumise, mis on sinu jaoks täpselt õige. Ta on kaval nagu põrguline.”

Selena naeris ja mõtles, et vanaisa tähelepanek on kui naelapea pihta. „Ta on libekeel.”

„*Si*. Ole ettevaatlik, *tata*. Ma ei taha, et armuksid veel ühte sellisesse mehesse,” ütles vanaisa.

Selena põimis käed ümber enda, sellal kui vanaema püsti tõusis ja vanaisa sõitles, et too vanad asjad rahule jätaks. Selena lahkus vaikselt köögist, läks tagahoovi ja leidis endale koha suure orhideedega kaetud puu all õitsva hibiski kõrval.

Ta oli nii kaua Miamist eemale hoidnud just Rauli ja selle pärast, mis nende vahel juhtus. Aga nüüd oli ta tagasi, peab minevikuga silmitsi seisma ning eluga edasi minema. Ta ei saa põgeneda, nagu ta alati on teinud. Ja talle meeldis mõte keskenduda Justin Sternile. Ta oli just selline mees, keda oli vaja, et minevik unustada ja uuesti elama hakata.